

VROUWENVERENIGING Tesselschade-fonds biedt Marije Brinkkemper uitkomst

Geen cent te makken maar wel studiewens?

Wat als je geen cent te makken hebt, maar wel graag wilt studeren? Dan kan je aankloppen bij het studiefonds van vrouwenvereniging Tesselschade. Marije Brinkkemper (37) uit Heerhugowaard kreeg een opleiding tot doktersassistent vergoed en werkt nu bij de huisartsenpost in Alkmaar. „Ik weet hoe het is om zo krap te zitten.”

Virginia Groenendijk
v.groenendijk@mediahuis.nl

Alkmaar ■ Tien jaar terug zat Marije compleet vast: ze leefde op bijstandsniveau en had twee kleine kinderen. „Voor mijn re-integratie moest ik aan de slag bij een call center, mensen bellen over hun internetpakket. Wat heb ik me daar een partij ongelukkig gevoeld.”

„Ik wist niet wat ik moest doen. In het verleden had ik een opleiding hotelmanagement afgerond, maar met twee kleine kinderen thuis zou ik nooit werk in die wereld vinden. Wat ik wel wist, was dat ik heel graag wat wilde maken van mijzelf, werk vinden waar ik voldoening uit kon halen.”

Via haar moeder hoorde ze over Tesselschade, in 1871 opgericht om vrouwen naar financiële onafhankelijkheid te helpen. „Ik was dolblij toen ik hoorde dat mijn aanvraag was goedgekeurd, want ik had verwacht dat ik een van de velen zou zijn. Het collegegeld en mijn boeken kreeg ik vergoed. Daarmee was ik zeker niet compleet uit de kosten, want ik moest nog wel bijlenen voor mijn levensonderhoud, maar het was wel een fijn steuntje in de rug.”

Perspectief

Om voor het fonds in aanmerking te komen moet de opleiding perspectief bieden op financiële onafhankelijkheid, erkend zijn door het Rijk en valt de aanvrager buiten de

Marije Brinkkemper.

DUO-regeling - maar elke aanvraag wordt individueel behandeld. Vorig jaar werd landelijk ruim 100.000 euro uitgekeerd aan 21 mbo-studentes, 31 hbo'ers en 14 universitaire studentes. Dat wordt betaald met giften, de verkoop van handwerk - zoals afgelopen zaterdag tijdens de winterfair in het The Fallon Hotel - en de ledencontributie.

„Er zijn voldoende financiële middelen om vrouwen te ondersteunen met hun studie”, zegt Mari-

na Numan, bestuurslid voor de afdeling in Alkmaar. „Het probleem is alleen dat te weinig mensen weten van ons bestaan. Vooral de bekendheid onder jonge vrouwen kan een stuk beter. Ook is er een tekort aan nieuwe aanwas van vrouwen die goed kunnen handwerken.” De afdeling in Alkmaar, in totaal zijn het er 23, krijgt daarom binnenkort een eigen website.

Marije studeerde in 2014 af als doktersassistent en werkt nu bij de huisartsenpost in Alkmaar. „Het is pittig werk met veel verantwoordelijkheid. Je weet nooit wat er aan patiënten binnen zal komen. Maar ik hou van de afwisseling, de collega's en het snelle schakelen. Het geeft me veel voldoening dat ik nu iets beteken voor de maatschappij.”

Ze hoopt dat meer jonge vrouwen de weg naar een studiefonds weten te vinden. „Ik weet hoe het is om zo krap te zitten. Je kunt geholpen worden, je moet alleen weten waar je aan kunt kloppen.”

Voormalig operazangeres en breifanaat Wiebke Göetjes opent de winterfair.

FOTO'S JIFOTO.NL/JAN JONG

Tesselschade-Arbeid Adelt

Op 17 oktober 1871 werd de Vrouwenvereniging Arbeid Adelt opgericht door de feministische schrijfster Betsy Perk (1833-1906).

Op rekening van de vereniging konden vrouwen handwerkjes maken en verkopen, een snelle manier om iets van eigen inkomen te vergaren. Door verschil van inzicht - mag de naam van de maakster op het handwerkje staan of niet - splitste de vereniging zich op. De ene tak ging verder als Vrouwenvereniging Arbeid Adelt, de andere als Tes-

selschade, vernoemd naar de dichteres, zangeres en glasgraveester Maria Tesselschade (1594-1649, die ook in Alkmaar heeft gewoond. In 1874 verleende Arbeid Adelt haar eerste opleidingssubsidie aan een student, Tesselschade volgde enige jaren later. In 1953 gingen de twee verenigingen samen verder onder de naam Tesselschade-Arbeid Adelt (TAA). In totaal hebben door de jaren heen zo'n 12.000 vrouwen een opleiding kunnen volgen met behulp van het fonds.

Roetveegpiet

Connie Vertegaal

Krijgt Alkmaar eindelijk een rustige Sinterklaasintocht of wordt het opnieuw een toestand met demonstraties en veel politie?

Dat ligt in handen van burgemeester Anja Schouten, die al veel kansen heeft laten lopen om de daadkracht te tonen in dit al zo lang slepende dossier.

Hoe gaan de pietten eruit zien is

voor de zoveelste keer weer de vraag. Worden het echte roetveegpieten - dus wit met een paar zwarte vegen en geen kroeshaarpruiken, of worden het die halfslachtige, bruingeschminkte met zwarte vegen, die we vorig jaar in Sints gevolg zagen rondhobbelen. Voor de antizwartepietenbeweging Alkmaar Kan Het kan alleen de eerste categorie door de beugel. De club heeft een demonstratie aangekondigd. En in ons gepolariseerde 'gave landje', krijg je de

COMMENTAAR

tegendemonstratie van Pegida er dan gratis bij.

Waarom koersen we hier nu voor de vierde keer op rij op af? Iedereen weet inmiddels dat er maar één uitweg uit deze ellende is. Trek die pleister eens in één ruk van de wond. Schakel voor eens en altijd over naar echte roetveegpieten, zoals de Alk-

maarse scholen al een paar jaar hebben. De kinderen vinden het prima, als-ie maar z'n pepernoten blijft strooien.

Veel te laat komt de burgemeester nu met de aankondiging dat er in Alkmaar echte roetveegpieten komen. Bij Alkmaar Kan Het is de gedachte: eerst zien dan geloven. Vrij begrijpelijk. Anja Schouten liep vorig jaar mee met de quasi-roetveegpieten, ging vervolgens schoorvoetend het gesprek aan met Alkmaar

Kan Het en vond de kwestie niet zo urgent dat ze nog eens met de club om tafel wilde zitten. 'Ze kende de argumenten wel', zei ze.

De vraag dringt zich op hoe serieus zij de bezwaren van Alkmaar Kan Het - ofwel de pijn van zwarte mensen - heeft genomen. En ook of ze nu zelf een nieuwe piet wil of handelt uit vrees voor demonstraties. Soms heeft een stad een bestuurder nodig die richting geeft en kleur bekend.